

El Fuster

La revista de l'IES Joan Fuster

**Especial
Sant Jordi
2.008**

També podeu trobar la revista
a la web de l'AMPA

Certamen literari de Sant Jordi a l'IES JOAN FUSTER

Maria Caballos
Joan Veny
Jon Sánchez
Laura Yagüe

Andrea Marrahí
Eric Giménez
Raquel Rodríguez
Laia Albadalejo

Adriana Aparici
Albert Lecina
Irene Virgina Sahún
Ricard Ejarque

Anna Cristina Sahún
Quer Molins
Laia Gómez
Héctor Contreras

Han estat guardonats al Certamen literari de Sant Jordi 2.008

El Jurat

Barcelona 23 d'abril de 2008.

**Poesia
catalana
1ª Cat.**

SOMNIS, AMOR, POEMES

Quan el sol s'apaga i
i la seva llum ja no il·lumina,
quan la foscor cobreix el cel
i es fa de nit.
Quan tot sembla adormir-se,
quan el silenci regna al carrer,
quan les presses s'aturen
i la gent es para.
És aleshores que la seva llum m'arriba.
La miro des del llit.
Miro la seva lluentor,
la seva pau serena.
El seu reflex se'm dibuixa a la mirada,
la mirada es perd,
se'n va lluny,
el pensament s'allibera.
Pau, serenor, quietud.
Somnis, amor, poemes.
Ella reposa,
reposa en el seu llit d'estrelles.
La miro.
Penso que és de plata,
però no, no pot ser freda.
Pau, serenor, quietud.
Somnis, amor, poemes.
La lluna no pot ser freda.

Maria Caballos Contreras
1r C

LA CIRERA

Ja ha arribat la primavera
i l'acompanya la cirera.
Tothom diu que és preciosa,
a més de ser gustosa.

Hi ha qui tria jugar amb elles
i se les penja a les orelles.
Però d'altres omplen el cistell,
fins que per fi queda vermell.

Els avis les volen amb licor,
perquè tenen el doble de sabor.
Però a les àvies els agrada,
fer-ne dolça melmelada.

Ja ha arribat la primavera
i l'acompanya la cirera.
Tothom diu que és vistosa,
a més de ser saborosa.

Adriana Aparici Tomás
1r A

SEMPRE TU

Calor sufocant, colors càlids,
que fan de tu,
un homenet dèbil i cansat.

Camines sense rumb fix,
mirant l'horitzó,
per divisar un oasi,
esperant que aquest,
et doni una segona oportunitat.

Dunes idèntiques,
que et perden amb la seva igualtat.

Tu ,vestit de color blanc,
amb un turbant cargolat al cap,
ple de suor,
que cau a poc a poc,
deixant un camí humit,
sobre el teu rostre.
Cansat, caus a terra,
recolzant els palmells de la mà i els genolls,
aguantant el calor,
d'aquesta sorra tan fina.

El teu cos, dèbil,
s'estira a terra cap per munt,
i tu, amb els teus últims respirs,
saps que no et queda gaire temps de vida.
Amb totes les teves forces,
dibuixes un somriure a la teva cara,
i deixes estesa la mà sobre el teu pit,
per deixar ben clar a tothom,
que eres una persona feliç,
que va morir amb dignitat.

Tu, pensant que no t'has deixat res per viure,
tanques els ulls,
sense por, amb valentia.

Tu, i sempre tu,
una persona,
que deixa aquesta vida,
per descansar eternament,
a un mar ple de llum i harmonia,
un mar llunyà pels que de debò el mereixen.

Tu, una personeta, que estirada al desert,
va deixar ben clar,
que de vida només hi ha una,
i que aquesta una s'ha d'aprofitar.

Tu, una persona tan igual a les altres,
però a la vegada,
tan única com ningú.
Tu i sempre tu.

Andrea Marrahí Mellado
2n C

L'ESPECTRE AUTISTA

Víctor, et trobes ingressat en un hospital després d'un accident amb unes llaunes de conserva. Anem a recordar els fets, i el perquè:

Ningú, només en Víctor, ningú més al teu voltant. Joga en Víctor sol amb les seves joguines, agafes els teus camions, els teus cotxes, tot el que tens i els poses en fila, un darrere l'altre, com un tren. Et quedes mirant la teva creació, com una línia recta, una línia sola. Vas cap a la cuina, quan està buida, obres l'armari, obres el calaix, obres la nevera i comences a apilar llauna sobre llauna fins a fer una columna, també solitària. Les teves joguines, les llaunes i en Víctor, tres móns, els tres solitaris sense necessitat de ningú més. Deixes els objectes, jugues amb tu mateix. Davant d'un armari, l'armari, l'aire i en Víctor, i ja està. Et quedes mirant l'armari, rius. Un soroll sec, tornes a riure, un altre soroll sec, i així contínuament. Al veure't la mare et pregunta que què t'ha passat al cap, que el tens ple de ferides, no ho saps. Més d'una visita a l'hospital, molta gent al teu voltant, massa. Gent mirant-te, preguntant-te coses, parlant a la vegada, massa coses ! Surts corrents, corres molt, en Víctor deixa tot enrere, vols estar sol, en Víctor, només en Víctor i la soledat. Cansat, t'asseus en un banc, ja bastant lluny de l'hospital, un lloc segur on ningú et podrà trobar. Tot en silenci, ni un soroll destorbant-te.

Alguna cosa s'apropa, alguna cosa molt sorollosa. Un grup de joves parlant, cridant i cantant alegrement, fent un escàndol massa gros per a en Víctor. El cap et comença a rodar, sents que se't descol·loca de les espatlles, les mans a les orelles, mires a un punt fix, vols entrar al teu món de silenci ! Els adolescents se t'apropen, alguns riuen, alguns simplement t'ignoren i d'altres et parlen: *"Què et passa ?... Estàs bé ?... Vols anar a un metge ?... T'has perdut ?"* Algú t'agafa per l'espatlla, no ! Les llàgrimes comencen a aparèixer, t'omplen la cara, vols marxar. Les cames no et responien, estaven paralizades. Et vas limitar a quedar-te com estaves, arraulit intentant ignorar-ho tot. Els adolescents es cansen i marxen. El perill ja ha passat. Et tranquil·litizes i t'aixeques, camines a poc a poc. En Víctor veu un parc, tens ganes de jugar. Jugues amb la sorra, comences a cantar. En Víctor comença a cantar, cantar el que penses, cantar és parlar. Una melodia suau, molt suau. Deixes la sorra, jugues a fet i amagar. Després d'unes quantes partides, badalles. En Víctor té son, vols dormir, descansar.

Decideixes tornar a casa, ja oblidat el problema de l'hospital. Camines, no saps el camí exacte, et deixes guiar. Per camins foscos, on no hi ha ningú. Estàs content, caminar és avorrit, en Víctor comença a saltar: Saltirons petits, seguint el compàs d' una cançó. Dolces paraules, una dolça veu. Una veu d'un nen innocent d'onze anys, la veu d'en Víctor. Per fi arribes a casa, la mare t'abraça, *Víctor ja has tornat, on eres ? Em tenies molt preocupada !* La cançó que cantaves s'ha aturat, silenci. La mare no obté resposta, li dediques un somriure infantil i vas cap al racó de les joguines, segueixen en fila, en la línia recta que havies fet anteriorment. Les agafes de nou, les canvies de lloc, diferent ordre, però sempre en línia recta. Concentrat en les joguines, et sobresaltes. Recordes les llaunes, la columna de la cuina. Aquell joc agrada més a en Víctor. T'aixeques, vas cap a la cuina. Ningú ha obert la porta des de que ell havia abandonat la cuina per ultima vegada. Obres la porta.

L'ultima cosa que recorda en Víctor és un allau de llaunes caient a sobre teu, un fort cop acompanyat per molts cops de metall al picar contra el terra. Després tot era fosc, tot era perfecte. Estava completament sol, en un món on ni havia tot el que en Víctor vol, res ! Aquell moment de glòria et va semblar massa curt. Veus una llum, i et trobes estirat en un llit, envoltat de llençols blancs, amb venes per tot el cos, connectat a un monitor on les coses que s'hi representen no les entens. Tens una tauleta a la dreta del llit, amb un llum, i un parell de calaixos. T'incorpores, et mareges uns segons, t'atures i intentes recuperar una mica el sentit. Penses en on ets i en tot el que ha passat. Després d'uns minuts ho recordes tot. Mires als calaixos, obres el primer, una llibreta i un llapis. Ho agafes. Obres la llibreta, fulls en blanc. Comences a escriure, escrius això que ara llegeixes, escrius el perquè. Mai havies escrit res per voluntat pròpia, i veus que el paper i el llapis no et fan cap mal, no et parlen ni fan soroll, no et toquen ni et molesten. Això pot ser l'inici d'una nova amistat, d'uns nous integrants al món solitari d'en Víctor. Ara ja no seràs en Víctor i ja està, ara i per sempre serem en Víctor, un llapis i un paper.

Atentament,

Víctor.

Anna Cristina Sahún López
2n A

UN VOL ACOLLIDOR

Quan la gana i el so de les campanes em van donar el bon dia, em vaig despertar. Vaig obrir els ulls poc a poc perquè la llum del sol no em fes saltar llàgrimes i em deixés veure les petites cases a través de les esclatxes del meu niu. Quan vaig estar llest, vaig aixecar-me amb les meves fràgils potes i vaig comprovar si estaven preparades per alçar el vol, un vol per anar a buscar el meu esmorzar. Així que vaig desplegar les ales tant com vaig poder, vaig moure-les amb rapidesa perquè em proporcionessin un bon impuls...

Vaig emprendre el camí, vaig continuar saborejant la dolça brisa que acariciava el meu plomatge, em vaig deixar portar. Seguidament, sense pensar-ho dues vegades vaig forçar la meua vista per a trobar el meu "plat". No sabia si passar pel bar del carrer per on sempre assaboria les millors "pizzes", del forner de la cantonada per on baixaven els famosos "gondolers" dels canals o per la gran font de recursos, la gran i envejada plaça de "Sant Marc", on el gran lleó d'or presumia. Així que vaig passar sobrevolant per cada lloc i vaig veure que de moment només podria tastar el meu saborós esmorzar del forn, no vaig haver d'esperar molt de temps perquè un dels humans més matiners passés a comprar la seva barra de pa.

Tot era com el dia de cada dia: el forner saludava el client molt cordialment i li servia la seva barra que havia escollit. Així que quan va sortir aquella aroma de pa tot just acabat de fer, em va veure esperant-lo. Ell em va observar d'una manera curiosa i jo em vaig anar apropant amb delicadesa. Seguidament l'home atrafegat de diferents barres de pa i altres andròmines, en va treure una i va trencar-ne un bocí. Somrient me'l va tirar suaument però amb despreci i va contemplar com jo sense cap mena de vergonya em desplaçava com el vent i em menjava aquella engruna de pa. Ell va veure la meua fam i com a diversió em va anar tirant més trossets de pa. A vegades més grossos i a vegades més petits.

Quan em vaig cansar i ja amb la panxa plena, vaig tornar a volar, aquesta vegada amb més delicadesa, per a endur-me pel vent. Vaig aturar-me a la vora d'un canal i vaig remoure'm dins de l'aigua per a refrescar-me i seguidament amb el bec vaig netejar-me el plomatge, ploma per ploma. Com que tenia les ales mullades no podia moure'm, batre les ales, o volar tranquil·lament, perquè em molestava molt, així que vaig alçar-me fins en una de les torres més altes de "l'indret" i vaig deixar-me tocar pel sol perquè em deixés les ales ben lleugeres per al següent vol, i és que a mi pujar i baixar sense parar és el que més m'agrada. Quan el vent calent em va acabar d'escalfar, jo em vaig dirigir cap al meu niu, necessitava uns quans retocs, últimament estava passant unes nits molt fredes i ja deuen pensar que a ningú li deu agradar passar-les. Per això una vegada havent arribat, vaig passar-me una bona estona agafant fulles caigudes d'un arbre que tenia al costat i les vaig anar cobrint sobre les esquerdes del meu vell niu.

Sovint feia aquesta "feina" cada dia però com que aquesta temporada era estiu no la vaig "complir". Un cop, vaig haver arreglat el meu ombrívol "cau", vaig tornar a acariciar el cel amb el meu moviment delicat que feia successivament, agafant l'aire cap a la mateixa direcció que bufava, em va proporcionar més rapidesa per arribar a la meua destinació preferida, a la plaça "Sant Marc". On les famílies reunides de turistes hi passaven per a descobrir les meravelles de «Venècia» o simples vells, adults amb ganes de passar un bon temps en un dia xafogós. Sempre s'hi veien un munt de venedors repartint blat de moro perquè la gent ens deixés satisfets, amb la panxa plena i poguéssim refer el nostre camí i agafar forces. També hi havien un munt de restaurants, bars, hotels i botigues per als turistes per a treure'n diners i diners... Però a mi el que més m'agradava era veure com aquells éssers humans ens llençaven blat de moro amb ganes i sobretot diversió, a mi m'agradava veure els seus rostres somrients enviant-nos una senyal cap a nosaltres, però la pregunta era: quina senyal? Sempre m'ho preguntava però mai ho havia arribat a descobrir, a mi m'agradava veure aquells nens que a la mínima deixaven caure les llàgrimes perquè els deixessin servir més blat de moro i llavors vaig veure la realitat de totes les meves preguntes:

Per què ens donen menjar quan ens troben repugnants?

Per què ens miren amb aquesta curiositat, amb aquest somriure ?

- Per què passen l'estona amb nosaltres aquells que es troben desanimats o tristos ?

- Ens admiren o ens odien?

Per la meua ment no paraven de saltar i remugar preguntes com aquestes. Per què? Per què? I quan menys m'ho esperava ho vaig veure tan clar com l'aigua. La paraula clau era la llibertat, ens admiraven i ens donaven de menjar per aquesta raó, per això tothom s'alegrava de veure un ésser viu no obligat a feinejar o a treballar diàriament. Tothom ens veia com un exemple de vida perfecta. I després de descobrir les meves curiositats, vaig notar la panxa plena i se'm va treure la gana.

Per tant, vaig retornar a la meua "llar" i sobrevolant per última vegada les teulades de les cases vaig endolcir el trajecte tornant a deixar-me endur per la brisa. I quan vaig arribar de nou al meu "niu", em vaig posar a dormir, tenia son, però no, en realitat no eren hores per a descansar i agafar forces, però cansat per aquell dia la meua ment va passar:

- "Que passa, sóc lliure, no tinc cap obligació, jo haig de dormir quan tinc son, no tinc obligació, no tinc obligació..." - I dolgut vaig aclucar l'ull amb cura i vaig caure a la temptació de la son...

Quan la gana i el so de les campanes em van donar el bon dia, em vaig despertar. Vaig obrir l'ull poc a poc perquè la llum del sol no em fes saltar llàgrimes i em deixés veure les petites cases a través de les esclatxes del meu niu. Quan vaig estar llest, vaig aixecar-me amb les meves fràgils potes i vaig comprovar si estaven preparades per alçar el vol, un vol per anar a buscar el meu esmorzar. I la meua vida va continuar com jo volia.

Joan Veny Guasch

1r c

En aquest text us vull parlar sobre el parc que hi ha al davant del meu institut, l'IES Joan Fuster. Aquest parc també podríem dir que és una plaça, per això s'anomena Plaça Ferran Reyes.

A un cantó hi ha una església que es diu "Sant Juan Bosco", allà hi va molta gent, però sobre tot àvies, primer van a l'església i després a petar la xerrada en una banc del parc. A l'església, a part de les misses hi ha un petit esplai on hi fan diverses activitats per l'entreteniment dels nens i nenes del barri.

Al parc, també hi ha un munt d'arbres i de bancs que serveixen per poder-se relaxar (quan no hi ha nens pel mig cridant, corrent, saltant, jugant...)

Pels voltants del parc hi ha una sèrie de tendes de tota mena, una pastisseria, dos bars, una fruiteria, una papereria... en resum, es pot dir que és un parc la mar de complert en tots els aspectes.

Després d'haver-vos descrit el parc físicament us descriuré un dia en aquest parc, i així podreu descobrir tot el que s'hi fa allà. Abans d'això us haig de dir que en ell s'hi distingeixen cinc horaris ben diferents de la gent que va al parc:

De bon matí hi ha els joves de l'institut.

Durant la resta del matí hi ha els avis i àvies que peten la xerrada, juguen a petanca o van a l'església.

Durant el migdia hi tornen a haver els joves de l'institut.

A la tarda hi tornen a ser els avis i àvies, però aquesta vegada van acompanyats dels seus nets.

I per la nit s'hi estableixen les colles de « xungos ».

El dia dia al parc comença cap a tres quarts de vuit del matí, quan arriba el veritable allau de nois i noies amb les seves gegants motxilles a vessar de llibres i dossiers que sembla que hagin de rebotar en qualsevol moment i s'hagi de formar una pluja de llibres de text. Després que entri la gran massa d'estudiants reina la pau i el silenci, però encara no s'ha acabat del tot, encara queden els típics "campaneros", que poden anar arribant al llarg d'una mitja hora amb tota la tranquil·litat del món, pensar que són "super-guais" per arribar tard i interrompre la classe just quan el profe esta explicant la típica lliçó en que tots els alumnes fan veure que escolten però encara somien com si estiguessin al llit de casa.

Quan per fi entren tots els alumnes, ja reina la pau i el silenci al parc durant una bona estona.

Cap allà a les onze, el parc es comença a omplir, sobretot d'avis, que principalment van a omplir les pistes on realitzaran la seva llarga i intensa partida de petanca que a ells tant els agrada.

En aquelles hores també hi ha una sèrie de rodamóns, que van al parc a passar l'estona mentre esperen que s'obri el menjador social que necessiten per poder sobreviure.

Durant una bona estona a mig matí no només les pistes de petanca estan plenes, sinó que els bars també estan a 'petar' pels jubilats que va a fer la típica partida de dominó, de parxís, de cartes...

Cap a la una el parc ja comença a buidar-se, sobretot perquè al cap de mitja hora començaran a sortir els estudiants i allò serà un caos.

A dos quarts de dues comença el caos, els estudiants comencen a sortir per aquella gegant porta, que encara que sembli impossible, de vegades no es pot empassar tota la gent que vol sortir alhora i s'han d'esperar una mica a que allò comenci a buidar-se. L'única sort dels estudiants és que no porten ara la gegant i catastròfica bossa penjada a les seves destrossades espatlles.

Quan tots marxen, allà torna a regnar el silenci (sense comptar el soroll de la Meridiana).

A les tres es torna a repetir la mateixa història dels alumnes, nois per aquí, nois per allà...

Des que entren els alumnes fins que tornen a sortir es repeteix una mica la situació del matí, però aquesta vegada podríem dir que una mica més "light".

A les cinc, quan sona el timbre de sortida allò sembla una cursa d'atletisme, perquè comença a sortir un allau de gent amb unes presses espantoses, un que té dentista, l'altre té bàsquet, un altre música... en fi, que allò és quasi pitjor que a les vuit del matí. A partir de les sis de la tarda ja comencen a venir els petits amb els avis que venen a passar l'estona jugant amb les construccions on poden escalar i jugar, mentre els de la secundària estan a casa fent els "magnífics" deures i treballs que els porten tota la tarda, i que de vegades fa que un s'hagi de saltar les activitats i tot. A aquella hora també acudeixen a l'institut els despistats que s'han deixat un llibre o una carpeta i no poden fer el dossier o els deures del dia següent sense ells.

Ja per acabar, cep o les deu de la nit arriben les colles dels "xungos", dels xungos se'n podria dir també "els estrambòtics", perquè van vestits d'una de les modes mes rares de tota la història de la humanitat. Porten gorres de beisbol d'aquelles amb goma, porten unes samarretes molt amples i llargues, que en comptes de samarretes semblen vestits de ball de tan llargues que són, porten uns collarets i unes cadenes de plata molt lluents que quan reflecteixen la llum dels fanals t'enlluernen i et deixen una mica confús durant uns segons, porten uns pantalons tan baixos i amples que no cal que portin mitjons perquè allò quasi et tapa les bames, també porten unes bames amplíssimes, que hi caben els dos peus junts en una de sola, i per acabar porten una ridícula taula de planxar amb rodes que serveix per desplaçar-se sense caminar (mira que són mandrosos, ara ja no volen ni caminar) que en llenguatge "guai" rep el nom de 'SKATE', o també anomenat amb anglès skateboard, encara que el nom que jo li posaria seria "ridiculus taula de planxar board".

I aquí acaba la meva descripció d'un dia al parc de davant del meu institut.

Us ha agradat?? (suposo que si, jeje)

Prosa
castellana
1ª Cat.

JUAN: EL DESCUBRIDOR DEL MUNDO

Hace mucho tiempo, en un país muy lejano, se encontraba un pueblecito pequeño muy cerca de un riachuelo, era un pueblo de unos cincuenta habitantes que se conocían todos entre ellos. Estos habitantes tenían unas costumbres un poco extrañas pero ellos lo encontraban lo más normal del mundo, nunca salían del poblado, sólo comían lo que producía una misma familia, es decir, no comerciaban, no tenían ni la más remota idea de lo que había en todo el mundo, pero para ellos no existía nada más que su poblado.

Todas y cada una de las familias mínimo tenían ocho generaciones que habían habitado en este pueblo. Los adultos estaban todo el día intentado producir alimento de todos los sitios posibles, de sus tierras, del río, de la granja, de sus animales... En cambio los niños y las niñas era todo lo contrario, todo el día jugando, divirtiéndose, cuando tenían hambre se sentaban en la mesa y sus padres ya le tenían preparada la comida.

Todos los habitantes no sentían curiosidad de ver lo que había al otro lado de las fronteras del Pueblo, hasta que un día un niño de una familia de este poblado se hizo adulto y se sintió atraído por las miles de cosas que podía haber fuera del poblado.

Al cabo de pocos días ese habitante llamado Juan, decidió prepararse para irse unos días del poblado, cuando ya tuvo la mochila hecha decidió decírselo a su amada, en el momento que se lo dijo casi pierde el conocimiento, pero Juan le contó todas sus esperanzas que tenía de que hubieran un montón de cosas maravillosas fuera del poblado, i más tarde y más calmada, su esposa lo entendió y le apoyó. El anunció a todo el pueblo la aventura que iba a hacer y también el día en el que partiría, esos días fueron agotadores para Juan, cada día que salía de casa todos los habitantes le preguntaban que si se había vuelto loco.

Al fin llegó el día esperado, y marchó a descubrir mundo, anduvo dos horas en dirección este pero sólo vió lo mismo de cada día bosque y más bosque. Hasta que por fin vió al horizonte una especie de civilización, a medida que se iba acercando la civilización más grande se iba haciendo, hasta que por fin puso pie en ella, era la cosa más moderna que había visto nunca, un espécimen de carro con cuatro ruedas que sacaba humo y alcanzaba una velocidad extrema, luego más al norte vió una especie de edificios que sacaba humo y de ellas salía materiales nuevos, el suelo estaba pintado con símbolos muy raros por donde iban esos tipos de carros. El alucinó tanto que decidió seguir su trayectoria e ir a buscar otras civilizaciones, aún más modernas.

Esta vez tuvo que andar casi cuatro horas, para ver de lejos una nueva civilización, cuando pudo poner pies a ella vió que esa no era el tipo de civilización que buscaba, era todo lo contrario era la cosa más antigua y chapuza que había visto jamás, el suelo era de tierra, las casas eran hechas de pieles de animales y de palos de madera. Así que sin observar más aquel asco de civilización decidió marcharse hacia su poblado, sabiendo que más o menos estaba a unas ocho horas de aquí, pero las ganas de regresar a casa y con su familia pudieron más que el cansancio, hizo un viaje de cuatro horas y descansó, y luego hizo otro de cuatro horas más y se plantó otra vez en su poblado, nada más llegar, lo que hizo fue contar sus experiencias a todo el poblado y luego se fue a dormir. A la mañana siguiente, cuando se levantó, decidió poner una nueva norma a la civilización, trataba de que los niños habían de saber que había fuera de este poblado, a esta norma le llamó educación escolar e hizo construir un edificio especial para poder aprender, que le llamó escuela.

Fueron pasando los días, y cuando estuvo construida la escuela decidió que él sería el que los enseñaría y los niños deberían llamarle profesor o maestro. A cambio, los padres de los niños le habían de dar ofrendas a cambio de la enseñanza, a este tipo de actividad la llamó comercio.

Esta historia es real y cuenta como se creó el comercio, la enseñanza y uno de los oficios más importantes para la humanidad.

Albert Lecina Jové
1r B

Prosa
castellana
1ª Cat.

EL FARO ENCANTADO

Había una vez, en un pueblo costero, un faro muy grande, alto y robusto que se decía que estaba abandonado. Hacía mucho tiempo que el faro ya no alumbraba, ni tenía vigilante, ni siquiera tenía suministro eléctrico. Sea como fuera, pero el caso es que se empezó a decir que el faro se encendía a media noche y se apagaba justo antes de que saliera el primer rayo de luz entre las montañas.

El caso era que en aquella zona de la costa nunca se había visto un barco navegar en aquellas horas, pero con cierta frecuencia por la mañana se encontraba algún barco hundido en la costa del pueblo. Cuando esta noticia llegó a oídos del alcalde, éste envió a un vigilante y a tres electricistas a arreglar aquel misterioso faro. Una vez arreglado, los tres electricistas se marcharon y le dijeron al vigilante que no se preocupara, que la bombilla que le habían puesto era una de las mejores del mercado.

El vigilante, bastante tranquilo se fue a dormir. Más tarde, sobre las doce de la noche oyó un ruido como si algo se hubiese roto en el faro, él subió a lo más alto del faro para comprobar que había sido. Cuando estuvo arriba vio luz, es decir, aun debía estar la bombilla, se acercó y observó que no había bombilla, sino que la luz venía de más adentro. Pero el vigilante eso es lo último que vio en toda su vida, al día siguiente lo encontraron muerto delante de la cabina del faro.

El alcalde muy enfurecido por el mal trago que estaba pasando durante aquellas semanas envió a tres especialistas en fenómenos paranormales. Pero no regresaron, al cabo de muchos días la policía encontró a uno de ellos con vida, en el rincón más escondido del faro, tenía los cabellos y también la piel extremadamente blanca, descolorida. Él contó que había visto como sus dos compañeros morían fulminados al ser enfocados por aquella infernal luz. El pueblo después de escuchar todo lo que le dijo aquel especialista sacó la conclusión de que la luz de aquel faro mataba y destruía todo lo que enfocaba con su infernal luz.

Al oír esto el alcalde ordenó que lo demolieran enseguida, pero fue imposible ni siquiera las máquinas más grandes del país que fueron traídas expresamente para demolerlo, nunca consiguieron hacerle ni el más pequeño agujero, siempre dejaban de funcionar en el momento en que iban a empezar con la tarea.

Desde entonces ni el más grande de los barcos se ha vuelto a atrever a pasar por aquel rincón de la costa.

Enric Giménez Martínez
1r C

Poesia
catalana
2ª Cat.

1R
PREMI

PODRÍEM RESOLDRE

2N
PREMI

COM TU

Com un missatge en una ampolla,
per un naufrag desesperat.
Com un plat ple de teca,
per un pobre afamat.

Com una bona companyia,
per un malalt terminal.
Com una nova família,
per un nen abandonat.

Com la teva mà,
que s'estén per aixecar-me.
En els moments més difícils,
sempre disposada a ajudar-me.

Com una simple trucada,
per una dona maltractada.
Com un suport familiar,
per una jove embarassada.

Com la fi de la guerra,
per la mare d'un soldat.
Com veure la terra,
per una pastera immigrant.

Com la teva mà,
que s'estén per aixecar-me
En els moments més difícils,
sempre disposada a ajudar-me.

Quer Molins March
3r A

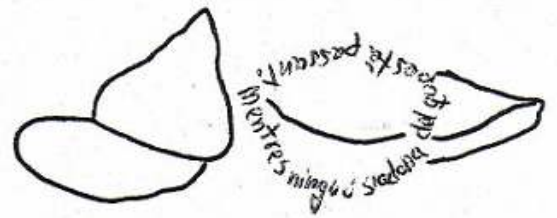
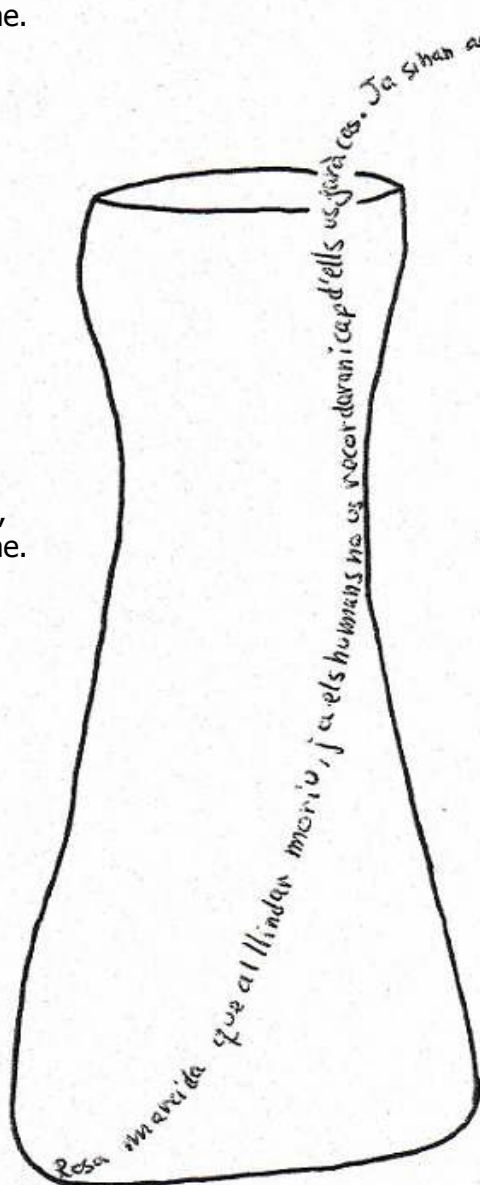

ELS CONFLICTES MUNDIALS

Jon Sánchez
3r B

ACCÈSSIT

Raquel Rodríguez

AÏLLAMENT (O QUAN LA CREACIÓ SUPERA AL CREADOR)

20 de juliol de 2175: Em sento claustrofòbica aquí tancada. Porto menys de mig any tancada en un laboratori dins d'una cúpula espacial, envoltada de màquines. Sí, aquestes màquines són les que m'han dut a la ruïna. Al començament tot rutllava, es venien bé, reaccionaven bé, la gent se'ls estimava i, com a conseqüència, jo també em sentia estimada, ja que n'era la creadora. De què parlo? Dels androïdes. Des que era petita m'ha apassionat la robòtica, així que quan vaig haver de decidir què fer amb la meua vida, no ho vaig dubtar ni un moment. Fins ara. Estic paranoica? Potser. Vaig perfeccionar-los fins al punt de fer-los gairebé humans. Només els falta el cor. Tothom en vol un a casa; fa les feines, cuida els nens, no es queixa mai... És perfecte. Això em descol·loca. He creat la perfecció, però a la vegada he creat una paradoxa. Els humans som capaços de crear la perfecció, però no d'assolir-la. És desconcertant. Per això vaig fugir a un lloc on no hi ha ni perfecció ni androïdes. Alguns em consideren irresponsable, covarda. M'és igual. Però què he deixat? Família? No en tinc. Amics? Cap de veritat. L'únic que em lligava eren els meus androïdes, però ara... En mi s'ha creat un sentiment contradictori d'amor per la meua creació i alhora odi i...sí, enveja. Cada vegada em roda més el cap. Com més hi penso menys sentit hi trobo. Necessito aire. Ara que... Aquí on sóc ho tinc malament...

1 de desembre de 2180: Això em supera. Un dels meus androïdes més recents m'ha sorprès a l'estudi. El seu rostre neutre, sense expressió, ple d'inanitat, però bell i harmònic, gairebé inconcebible per a un humà, amb unes proporcions tan perfectes que desafien qualsevol llei de la natura romana serè, a pocs metres de mi. M'ha xocat tant que no he reaccionat quan ha parlat amb aquella veu serena i aparentment inalterable, demanant-me que tornés a la Terra. Milers de preguntes voltaven pel meu cap sense posar-se d'acord en una direcció. Com ha arribat fins aquí? Qui l'ha enviat? Perquè quan vaig marxar, els androïdes eren autòmats, no tenien voluntat, però ara... Necessito respostes... i no puc pretendre que un robot me les proporcioni... O sí? Si havia arribat fins allà superant tots els codis de seguretat que vaig instaurar, això deu voler dir que han evolucionat molt més del que em pensava... A aquest pas, qui no m'assegura que acabaran envaint la Terra? Al capdavant, sóc humana i els humans, a diferència dels androïdes, cometem errors.

Miro fixament l'androïde. És un Neohustle 3000, l'últim que vaig dissenyar abans d'exiliar-me. És una autèntica obra d'art. Finalment sembla que la ciència ha superat l'home. La nostra intel·ligència no dona l'abast, el món avança massa de pressa, i només aquells amb una ment capaç de resistir-ho sobreviuran. I tinc el pressentiment de que pocs d'ells seran humans. En sóc la responsable? Aquesta angúnia m'està matant. Haig d'establir algun tipus de diàleg amb el robot. Al capdavant, jo l'he creat...

30 de desembre de 2180: Necessito saber més. Cada dia em sorprén més. Demuestra respecte per la seva creadora, sembla fins i tot sensible a certs estímuls. Pot ésser possible? Què he creat? Vida? És més del que puc assimilar. En aquests dies les converses s'han fet més fluïdes, i tot i que intento seguir les explicacions que em dona sobre els seus circuits interns, microprocessadors i demés, cada vegada l'entenc menys. No li ho puc reconèixer, tot i que no passaria res, ja que no pot sentir res, ni tan sols superioritat.

3 de gener de 2350: A la Terra gairebé un 60% de la població és androïde. Els meus temors s'estan complint. En Neohustle continua amb mi a la cúpula, però he decidit que tornaré. He d'assumir les conseqüències de la meua creació. Però...que hi puc fer contra uns robots que són com a mínim 300.000 vegades més intel·ligents que jo?

10 de gener de 2370: M'és igual tot No tinc forces per seguir lluitant. Els odio. Odio el seu esguard absent, les seves faccions tan immaculades, el seu cos perfecte farcit de cables i de circuits. La seva intel·ligència tan rematadament superior. Què puc fer? No sóc un geni... Sóc la Júlia Lennfast, una científica que ha creat els robots que poc a poc destituïran els humans, una dona egoïsta que viu a l'espai en una cúpula on el temps no passa, mentre la raça humana és sotmesa sota l'artificial somriure dels androïdes. És com una mort lenta...Tan lenta que no t'adones de que ets mort fins que les seves delicades mans et porten al taüt. A vegades desitjaria no poder plorar, no poder sentir, com ells. Tot i haver-los creat, sento curiositat. I por. Por de convertir-me en un d'ells. Se me'n va de les mans. Ja sóc un d'ells.

Irene Virginia Sahún
4t - C

CAP ALTRE "ELL"

Ahir va venir més gent de la que em pensava. No sabia que la mare tingués tants amics. Bé, de fet, no em va estranyar tant, la mare era molt bona persona, divertida i molt sociable. Se'm fa molt estrany parlar d'ella en passat, però ara que ja no hi és, m'hi haig d'acostumar. Ara per ella ja s'ha acabat tot.

De fet, no recordo ni quan ni com va començar tot això, només sé, que al principi, no ho veia com res dolent i que quan vaig tenir prou seny per adonar-me'n de que allò no era normal ja era massa tard. Ella no es deixava ajudar, ni per mi, ni pels avis, ni per ningú. La mare sempre em deia que aviat acabaria tot, i ara sé que això, és el que ella volia i desitjava, no el que creia que passaria. Per qualsevol cosa, "Ell" la cridava, ella li deia que ho sentia i que no es tornaria a repetir, però "Ell" amb això no en tenia prou. Em mirava a mi, i em deia que com a bon marit i pare que era, quan ens portàvem malament, ens havia de castigar. Em demanava que sortís de l'habitació, i tancava totes les portes. La mare mai cridava, no volia preocupar-me, però jo sabia perfectament el que "Ell" li feia, sabia perfectament el que passava, però tenia por, i em quedava a la meua habitació, plorant i esperant a que tot acabés. Hi va haver una temporada en que tot semblava canviar. "Ell" estava de molt bon humor i ja no li cridava a la mare. La raó era simple, la mare estava embarassada! Aleshores, la mare em va dir que tot havia acabat, i jo m'ho vaig creure.

Quan la meua germana, l'Anna, ja tenia tres mesos, les coses anaven força bé, o això és el que em pensava. Un dia quan em vaig despertar i vaig baixar les escales per anar a la cuina, "Ell" em va dir que pugés a la meua habitació, que havia de "parlar" amb la mare. Recordo que aquell dia vaig pujar corrents a l'habitació de la meua germana, la vaig treure del bressol, i la vaig abraçar tant fort com vaig poder, no volia que ella sentís res. Ja no era qüestió de no sentir-ho jo, sinó de que ella no ho sentís, però ho sentia, i segur que com jo, aquell dia, també va sentir un soroll molt fort i un trencadís de vidres. No vaig poder més, i vaig deixar a l'Anna suaument al bressol. Vaig baixar corrents les escales encara amb els ulls plens de llàgrimes, i al obrir la porta de la cuina, vaig veure la mare al terra de genolls, amb les mans es tapava la cara i plorava. Un petit rajolí de sang li sortia dels llavis. "Ell" estava dret al seu costat, i em mirava. La llet, els cereals, els gots amb el cafè, els tovallons i els coberts... tot estava per terra. En aquell moment "Ell" se'm va acostar, i recordo que tota la por que sentia es va esfumar, i un nou sentiment va ocupar el seu lloc. Sentia ràbia i odi envers "Ell". Va caminar fins al meu costat, em va posar una mà sobre l'espatlla, i em va dir: "la mare s'ha portat malament, i l'he hagut de castigar". Jo em vaig quedar de pedra i no vaig saber com reaccionar. La mare es va aixecar i es va posar a netejar amb la mà dreta mentre que amb l'esquerra es tapava la boca. Aleshores l'Anna es va posar a plorar, i "Ell" va sortir de la cuina. Em vaig acostar a la mare, ella no gosava mirar-me a la cara. Li vaig netejar la ferida i la vaig ajudar a recollir l'escampall. Me'n vaig anar a l'escola, aquell dia vaig arribar tard. Llavors jo ja tenia nou anys. A partir d'aquell dia, no només les coses no van tornar a la normalitat, sinó que van empitjorar. Normalment els meus avis materns venien a casa cada dos mesos, doncs vivien al sud de França, on havia nascut la meua mare, i nosaltres els anàvem a visitar sempre que podíem, però, des d'aquell dia, ja quasi mai els veïem. A la mare ja només la deixava sortir de casa per a l'indispensable. Fins i tot, ella havia après a tenyir-se a casa. Ella deia que era més econòmic, però la realitat era que "Ell" no volia que cap home, ni tant sols un perruquer li posés les mans al damunt. Només hi havia excuses i mentides pel mig. Cada dia hi havia crits, i cada cop que succeïa, sentia que estava a punt de rebentar, però, no podia fer-hi res, ja que "Ell" em tancava a l'habitació amb la meua germana, cada cop que havien de "parlar". A vegades passaven hores fins que no m'obria. Recordo, com en alguna ocasió vaig intentar resistir-m'hi, però de poc servia, perquè com ja havia comprovat, "Ell" tenia molta més força que jo, i resistint-me, l'únic que aconseguia era que ell s'enfadés més, i que li fes més mal a la mare.

L'últim dia que vaig veure la mare, tenia un somriure trist, cansat. "Ell" ja se n'havia anat. La mare em va fer seure a la cadira i em va dir que ens estimava molt, i que aviat acabaria tot. Jo ja sabia, que ella desitjava de tot cor que allò acabés per sempre, però, després de tantes vegades com ella m'havia assegurat que tot acabaria, jo ja no la podia creure. Em va semblar una excusa, una mentida més. De tota manera, li vaig somriure, i vaig assentir amb el cap. Em va fer un petó al front i me'n vaig anar. Quan vaig tornar de l'institut, amb la meua germana, que ja té gairebé sis anys, i vaig veure els cotxes de la policia i l'ambulància, vaig sentir com si m'acabessin de donar una pallissa. Mai m'havia sentit pitjor. Sense que ningú m'hagués dit res, sabia perfectament el que havia passat. Pel que m'han explicat els veïns, la mare es va armar de valor i li va demanar el divorci a "Ell". Normalment, quan "Ell" pegava a la mare, era bastant discret, no volia que els veïns ho sentissin. Aquell dia no ho va ser gens. Li va donar una brutal i mortal pallissa. Els veïns van trucar a la policia en sentir els crits, però ja era massa tard.

Ara "Ell" està a la presó, ben lluny d'on estem nosaltres. I espero que mai més surti d'allà. Els avis s'han fet càrrec de la nostra custodia. Ara vivim amb ells a França, on ahir vam enterrar a la mare. Haig de tirar endavant. No sé com ho faré, només sé que penso viure la vida, que s'ha de valorar per sobre de tot, no només la vida en si, sinó la manera de dur-la a terme, la manera de viure-la, doncs, només en tens una, i només un mateix té dret a decidir com afrontar-la.

Tinc molt clar que si algun dia tinc un fill, l'ensenyaré a ser per damunt de tot una persona "humana". Penso seguir endavant amb la meua família i els meus amics. I no penso deixar que "Ell", ni cap altra persona o cosa em lligui, em prengui la llibertat i el dret a viure amb dignitat. Dins de les meves possibilitats, no permetré que torni a passar mai més, a cap de les persones que m'estimo i m'envolten. Els pilars de l'educació haurien de ser per tothom, sense diferències de gènere, el respecte, la llibertat.

Laia Gómez
3r C

Institució d'estudis científics i culturals de l'ONU
Departament de Climatologia i Ciènciatecnologia
Doctora Carolina Fonts

Informe de situació

Data: 18-Marc-2097

Valorat per: Doctora Carolina Fonts, cap de departament. Nivell: 5

Destinació: Seu mundial de la ONU.

Assumpte:

Senyores i senyors del consell;

Els faig arribar l'informe de l'estudi climàtic desenvolupat per mi i pel meu equip causa de la problemàtica del nostre planeta, del que ja n'estan al corrent. A més, els adjunto un informe de la nostra última investigació. Una notícia que revolucionarà el món i que ens podria donar la solució.

Informe:

El planeta s'està fonent. No li queda molt temps de vida, com a màxim un segle. Raó ? El canvi climàtic global.

Com bé saben, ara la Terra ja no està dividida en països ni en províncies, només en continents per poder identificar-los. Tota la Terra s'ha unificat. Nosaltres, estem pagant les conseqüències climàtiques que els nostres avantpassats, fa molts i molts anys, van iniciar amb la contaminació desenfrenada quan van començar a utilitzar indústries mecanitzades i quan es van despreocupar per tot el que els envoltava, només tenint en ment la comoditat, els diners i el progrés.

Al 2010, semblava que la gent estava conscienciada en millorar la qualitat de vida del planeta, però el compte enrere ja havia començat. Per molt que llavors canviessin, algunes conseqüències, com canvis bruscos de temperatura, desastres naturals, destrucció del medi a causa dels desajustos temporals, etc, ja estaven en marxa, i per això, encara que llavors es plantejessin altres fonts d'energia, encara ara, les estem pagant, i el pitjor és que van en augment.

Actualment vivim en una Era on hem avançat molt en tots els camps; tecnològicament, industrialment, socialment i mèdicament, alguns duts a terme en aquesta institució per científics de tot el món.

Cap part del globus passa gana; les malalties, gràcies als avenços de la biogenètica i l'estudi del cos humà s'han pogut disminuir; hem trobat la manera de continuar avançant sense contaminar el medi, utilitzant energies renovables, unint la natura a la civilització. Fem viatges per tota la galàxia; els robots formen part de la nostra vida quotidiana, ja que ens ajuden a poder existir, tant es així que s'està investigant la LA (Intel·ligència Artificial). Posseïm uns coneixements que eren inimaginables fa 100 anys. La gent ja no entra en conflicte, la pau i la comprensió resideixen en el cor de les persones, la gent està molt conscienciada de que casa seva és la Terra, i ja sigui un ecosistema animal, vegetal o humà, s'ha de cuidar; però res d'això té sentit si els joves, si la població en general, es preparen per a un futur que no existirà mai.

Tots aquests avanços enumerats anteriorment no haguessin pogut ser possibles sense l'ajuda de la ONU que ens ha facilitat les instal·lacions adequades allunyades dels desastres, ni tampoc, és dar, sense l'evolució de l'espècie humana, que encara que hagi estat tard, per fi ens anem adonat. Ens exposem a viure una "apocalipsi" dramatitzant molt, tot tal i com ho coneixem ara, tot el que la humanitat ha aconseguit, podria quedar destruït a no res.

La població mundial s'ha vist reduïda un 20% en comparació a fa 50 anys, ja que apart dels que han mort per falta de medis o d'adaptació, (com és el cas la gent més gran), apart la gent d'aquella època es van començar a plantejar no tenir descendència ja que no volien que es trobessin amb el món tal i com el tenim nosaltres en aquests moments, tant deteriorat. Tenim un greu problema i cap solució, o potser si...

A continuació els hi adjunto la meva darrera investigació, que amb la seva aprovació pot estar en marxa demà mateix:

El meu equip i jo portem en secret fa uns tres anys la construcció d'una màquina, però no és una màquina qualsevol. Hem estat intentant dur a terme una màquina del temps que ens traslladi al passat, sempre tenint en compte els forats negres o forats temporals, dels quals en tenim molta informació. Després d'infinites proves per determinar la data, hem aconseguit retrocedir 1.000 anys enrere, però no sempre funciona, ja que depenem molt dels forats temporals.

Fa dues setmanes vàrem fer la primera prova, però apart de la mida, que de moment no està concebuda per humans, només hem pogut enviar al passat objectes. Inicialment no teníem cap propòsit en especial, som científics i ens agrada descobrir, investigar, inventar... haver creat una màquina així, la màquina del temps, és una fita que des de fa anys, la humanitat ha desitjat aconseguir, nosaltres ho hem fet possible.

Però bé, apart de ser una notícia reveladora i molt important en la història, quan vam comprovar que funcionava a la perfecció se'ns va acudir enregistrar una filmació en l'antic format VHS, en tots els idiomes de llavors, per enviar-ho al 1985 (quan encara no era massa preocupant i no se'n parlava del canvi climàtic), on hi surtis jo explicant i demanant que canviessin les seves indústries, transports, hàbits i de més, per tal de que les horribles conseqüències que la revolució industrial, sense voler-ho, va aportar a la Terra, acabessin fent que tot tingués un curs normal, més sostenible. Ens va costar molt poder torbar una cinta d'aquest format, ja que és d'una data molt llunyana, però ja està fet. Només cal la seva aprovació i ho enviarem al passat per alertar.

No pretenem canviar el curs de la història, no notificarem res més, l'evolució espiritual i social hauran de trobar-la per si mateixos, com van fer els nostres avantpassats per poder arribar fins on som ara, només els hi expliquem la problemàtica actual que llavors es podia solucionar, fins i tot ho podríem enviar més enrere en el temps per tal de assegurar de que sigui factible l'idea.

Atentament

Carolina Fonts.

Dies després vaig rebre un informe del consell de la ONU autoritzant-me perfer-ho.

El dia 20 vam anunciar públicament a tot el món la construcció i funcionament de la màquina del temps, juntament amb la idea que es duria a terme per intentar salvar-nos.

La notícia va ser tot un èxit, ens sortien propostes i periodistes de tot arreu. El 20 i 22 de marc serien unes dates recordades per tota l'eternitat (al menys per tot el temps que aguantes la Terra), sortiríem a tots els llibres de text i el més important, esperàvem amb totes les nostres forces que sortís bé.

Llavors va arribar el dia, el 22 de marc... estava tant nerviosa, ho desitjava tant !

Aquell matí vam enviar la gravació; ara només calia esperar.

Jo però, just abans de posar-ho tot en funcionament, vaig ser previsor i em vaig deixar a mi mateixa unes notes (en un lloc on només ho pogués trobar jo) explicant-me tot el que estàvem intentant, per tal de saber si la idea resultava finalment, ja que com que mai hauria patit els efectes nefasts climàtics, pogués adonar-me de que la humanitat havia assolit un estat quasi perfecte d'harmonia entre l'home i la natura, per tant havíem arribat a un futur desitjat.

Laura Yagüe
4r C

**Poesía
castellana
2ª Cat.**

NIÑOS SOLDADO

Unos ojos vacíos,
carentes de luz.
Infancia robada.
Corazones que laten a ritmo de blues.
No hay esperanza.

El compás de los pasos suena por doquier.
Sacuden la tierra.
Melodía que evoca un infierno de hiel
Donde arden muñecas.

Visten ropas y cascos y un frágil valor;
Les queda grande.
Una guerra infinita y un gran perdedor:
Tiernos infantes.

Muchos albergaron recuerdo feliz;
Hoy solo hay sangre.
Su destino final es matar o morir.
Llora una madre.

¿Cuál es su juego ?
Las armas de fuego.
Manos inocentes
Manchadas tempranamente.
No conocen la muerte,
La llevan escrita en la frente.
¿ Acaso se lo merecen ?
Maldita sea su suerte...

Irene Virginia Sahún
4t C

PALABRAS

Palabras sin razón
Palabras sin sentido.
Que inventa mi corazón,
Para hacer de ti mi camino.

Palabras inexistentes.
Palabras sin explicación.
Pasean insistentes,
Perdiendo la orientación.

Palabras escondidas.
Palabras de amor.
Que quedan sorprendidas
Al escuchar tu voz.

Palabras valientes.
Palabras tozudas
Tiemblan cuando mientes,
Se lanzan cuando dudas.

Palabras astutas.
Palabras estúpidas.
Se callan cuando hablas.
Cantan si me miras.

Palabras y más palabras.
Palabras que digo hoy.
Mueren si te vas.
Viven si tuya soy.

Quer Molins
3r A

**Prosa
castellana
2ª Cat.**

TRISTEZA DE NEGRO

Solamente su presencia le hacía sentir pequeña, cobarde e insignificante. Nunca imaginó al decir "sí quiero" que todo acabaría así, tirando su felicidad por un pozo sin fondo y entregándole su vida a la muerte, vestida de luto y preparada para lo peor. Porque cada día junto a él era un sacrificio y un sufrimiento que no podía soportar ni controlar.

Pasando noches en vela y ahogando sus húmedos llantos en la almohada. Intentando huir y alejarse de esa pesadilla pero firmemente atada y sin poder escapar. Sin dejar de obedecer pero sin dejar de recibir sus castigos noche tras noche, esos castigos que no tenían piedad, esos castigos que no cesaban a pesar de las lágrimas, de las heridas, de los gritos. Esos castigos que no cesaban a pesar de la crueldad con la que golpeaban su pobre cuerpo desnudo e indefenso, ese cuerpo que ya no tenía ni energía para rezar y pedir que se acabara aquel infierno, rezar para que su indeseable vida llegara a su fin.

Mirándose al espejo y echando de menos aquella brillante sonrisa que algún día había lucido, esa vida que ya no tenía. Pero aquellos ojos llenos de alegría y pasión con los que años atrás le miraba, ahora eran unos ojos llenos de miedo y temor, unos ojos tristes que sólo deseaban cerrarse para no volverse a abrir jamás. Y los ojos de él, unos ojos manchados de sangre, inundados por la ira y repletos de maldad y crueldad que habían destrozado una vida y ni tan solo deseaban parar.

No era sólo el dolor en las mejillas, también tenía un dolor agudo en el corazón, fuerte e irremediable. El fracaso, la inseguridad y la infelicidad se habían adueñado de su vida y sólo podía aguantar los golpes que recibía cada noche, aquellos golpes llenos de rabia y alcohol. Sólo podía esconderse al oír sus pasos, sólo podía contar sus moratones mientras las lágrimas se deslizaban por sus mejillas, mientras pensaba que ésta sería la última vez.

Y ella había aprendido a soportar las duras palizas como si fueran parte de su rutina, hasta que un día, la rutina terminó.

Quer Molins

3r A

**Poesia
catalana
3ª Cat.**

LLUNA MARE

Lluna mare, et cerco a la fosca nit.
No trobo consol, no puc dormir.
Per la sang em corre el neguit de l'ahir,
i em pregunto on serà el meu esperit.

Ta llum travessa el buit del meu cor.
Com si em volguessis recordar quelcom,
com si em donessis un maternal consol
ja que mons ulls, no mostraran mai el meu plor.

La sol·litud de les tenebres no és absoluta,
però sí que consum ma esperança perduda.
Els estels profanen mon orgull vençut.
Lluna mare, només em quedes tu.

Em sento bé en ta companyia.
Amb tu no hi ha regles, ni ordres, ni disciplina
ni aquelles dificultats que em dominen.
I si ta brillantor m'omple d'energia, volaré.

Volaré per tot tipus de cels estrellats,
Impulsat per les ales de la meva imaginació.
Volaré per trobar el meu amor empresonat
per una princesa corrupta del regne de la traïció.

I somiaré, somiaré que estimo,
somiaré que existeix esperança i fe,
que és possible un món millor
on les injustícies no em prenguin l'alè.

Lluna mare... quantes il·lusions he cultivat
durant molts anys de guerra interna sens fi.
Ara em queda aclarir qui sóc jo en realitat
i si és cert que ma vida acaba aquesta nit.

La soledat m'ha acompanyat des que vaig néixer.
Només ta companyia em consolava, em cuidava.
I ara que tot s'acaba, em toca desaparèixer
i deixar enrere tot allò que em turmentava.

I és ara quan brollen mes llàgrimes.
Quan, desesperat, em pregunto per què.
Vull viure més, per què ara he de morir ?
No deien que podien curar-me ? Per què no ho han fet ?

La meva màscara perfecta s'ha trencat.
La meva metàstasi l'ha ajudat a culminar.
No puc amagar-li més a la meva ment el seu propi dolor.
No el que correspon al meu cos, sinó al meu cor.

Fe, esperança, somnis, il·lusions...perduts ?
Per tants cops, pors, desesperacions vençuts ?
No, no em penso rendir, no em puc quedar aquí
perdut al no res a les mans del seu destí.

Jo dirigeixo el meu propi destí.
Jo tinc dret a lluitar i a decidir.
Què vull ? Què faig ? Qui sóc jo ?
La resposta a tot és només el teu amor.

Lluna mare, bressola'm per última vegada.
Deixa'm tornar a ser als teus braços un infant.
Que riu ignorant el que passa al seu voltant.
Que no està sol, que és estimat.

Lluna mare, ara ho entenc tot.
La mort és la meva llibertat.
I passi el que passi, ara sé qui sóc.
Sóc el teu fill, el que tan has esperat.

Ara em reuneixo al teu costat.

Laia Albadalejo
1r Batx.

**Poesia
castellana
3ª Cat.**

MI CORAZÓN

Busqué mil regalos para darte,
En las noches, solo, pensando en ti,
Mil maneras de poder amarte,
Mil formas para verte sonreír.

Dale a tu vida un poco de arte,
¿Qué te detiene a ponerte a escribir ?
Un poema, es un regalo gentil,
Si es para ella, nada mejor podrá oír

Y para todos mis sentimientos,
Un mar de versos probé de encontrar,
Busqué la inspiración hasta en los vientos,
Bécquer, quien te pudiera igualar.

Caminé un día bajo la lluvia,
En estas cavilaciones y más,
Apenado por mi gran fracaso,
Un descansito decidí tomar.

Y de repente me habló la Luna,
Y me reveló entonces la verdad,
Me dijo que tan sólo en un sitio
Lo que buscaba podría encontrar

¿ Qué ves cuando miras las estrellas ?
La veo a ella - yo le respondí -
Siempre veo su cara, sus labios,
Esa sonrisa que me hace vivir.

Veo muchos días junto a ella,
Veo los viernes, su dulce sabor,
Veo el abrazo que algún día,
Parará el tiempo y nos fundirá a los dos.

Sus besos,
Agua que corre en mi boca, que como si no hubiera bebido nunca,
siempre más desea probar.

Mis brazos,
Que firmes la envuelven siempre,
Para que nada la logre dañar.

Veo dos manos que se buscan,
Sus ojos cuando está cerca de mí,
Una cascada de la que es dueña,
i Mira ! Mis sentimientos fluyen por allí.

Veo un corazón - i mi corazón !
Un tren que no quiere volver a partir,
Que me dice lentamente al oído
Todo lo que antes no pude oír.

Entonces me miró la Luna,
Sabia consejera que me habla en sueños,
Musa de los poetas perdidos,
Que me enseñó que debía entender.

Desperté ya de mi dulce ensueño,
Y supe todo lo que debía hacer,
Te doy el mejor regalo que tengo, cuidalo,
Un corazón - i mi corazón !

Ricard Ejarque
1r Batx.

LO QUE TODO FUE SE DESVANECE

Poco a poco,
En apenas algunas semanas
Se desvanecen años,
Años en los que hemos crecido juntos,
Años de numerosos y felices recuerdos,
Años de niñez, infancia y adolescencia,
Años indescritibles,
Años inolvidables,
Años que formarán eternamente parte del feliz recuerdo de todos
Años que quedarán cerrados en esa parte del corazón,
Esa parte que nada ni nadie podrá modificar,
Esa parte que me gustará recordar dentro de muchas primaveras.
Son años que forman parte de gran parte del corazón.

Ahora sí, es el momento,
Un momento que todos sabíamos de su llegada,
Pero que yo escogí con anterioridad a los demás,
Por una necesidad que me atormenta.
Ese momento temido,
Tan duro para todos,
En que las cenizas de la niñez alzarán el vuelo en forma de globo,
En que ese globo explotaría en forma de lágrimas,
Igual que hacen las pompas de jabón.
En que escogeremos caminos diferentes,
Para emprender nuevos proyectos,
Para afrontar ya por primera y única vez a la vida.

Ese desenlace es inminente, inevitable.
Pero sé que después de las lágrimas llegará el cambio
El cambio por el cual lucho.
Y que en parte me obliga a avanzar ese momento.

Será pronto, muy pronto.
Pronto llegará ese adiós tan duro,
Duro a la vez que ilusionante.
Pues es un adiós para iniciar un nuevo camino,
Un camino mejor para mí.

Héctor Contreras
1r Batx

Un poema i 20 llengües

El dia 23 d'abril, amb motiu de la diada de Sant Jordi, es duu a terme, al nostre centre, la lectura recitada d'un poema en 20 llengües amb acompanyament audiovisual.

L'activitat respon a la voluntat de conèixer i compartir la riquesa lingüística i cultural de la nostra comunitat educativa, que en aquests darrers anys s'ha vist incrementada per l'arribada d'alumnat procedent d'arreu del món.

El recital és el resultat final del treball realitzat pels alumnes de tots els nivells del nostre centre al voltant del poema **Sàpigues company** del gran poeta català **Joan Oliver**.

Joan Oliver (Sabadell, 1899-1986)

Joan Oliver, qui signava la seva obra lírica amb el pseudònim **Pere Quart**, ha estat un dels poetes catalans més destacats de les últimes dècades. La seva poesia, sovint col·loquial i irònica, va obtenir un ressò públic molt notable al llarg dels anys seixanta i setanta, marcats pel final de la dictadura franquista i el restabliment de la democràcia. Però la figura literària de Joan Oliver havia començat a sobresortir molt abans, amb la publicació de **Les Decapitacions** (1934), un llibre que assenyalaria un tomb en la poesia catalana contemporània.

Oliver també ens va deixar obres dramàtiques d'una qualitat indubtable, com la comèdia **Ball Robot** (1958). I les narracions amarades d'humor de **Biografia de Lot i altres proses** (1963). Alhora va ser un magnífic traductor al català de diverses obres de teatre estranger, i un articulista incisiu i brillant. El poema d'aquesta antologia políglota **Sàpigues company**, pertany a les anomenades "*cançons de carre*" escrites durant els darrers quinze anys de la seva vida.

Sàpigues, company (Comentari del poema)

L'autor es dirigeix a la persona que està llegint i l'anomena company amb la voluntat d'establir una relació d'intimitat poètica que li permeti iniciar un diàleg amb el lector i transmetre-li un missatge d'esperança i sobretot de responsabilitat civil.

A la primera estrofa ens diu que no tot és temor ni queixa ni lluita. Contràriament, però, al que podríem esperar, als dos últims versos ratifica el que ha dit anteriorment: que no tot és amor compartit ni desig que hi hagi estimació entre els homes.

A la segona estrofa i en un sentit més general ens diu que és necessari que d'una manera immediata aprenguem un ofici que sigui decent, és a dir, que porti algun bé a la humanitat i que l'exercim amb dedicació, que l'estimem com una vocació.

A la tercera estrofa entra directament en el tema central del poema, és a dir, que com a home compromès amb la teva societat has de col·laborar segons les teves capacitats, enteses com un do que et permet contribuir en el millorament del teu entorn. Aquesta dedicació i humilitat et permetrà ésser realment una peça imprescindible en el teu món i a la vegada et distingirà dels paràsits que viuen dels altres i converteixen les seves escasses capacitats en vanitat.

A les estrofes quarta i cinquena l'autor t'aconsella com a company de viatge que si no vols patir l'esclavatge dels diners, de falsos cabdills o del gregarisme, t'has de fer amo de tu mateix: del teu treball personal i de la teva intel·ligència amb un resultat benefactor per tu mateix i per als altres i per tant amb profit de tota la societat.

Els dos últims versos ens donen la clau per entendre tot el poema: l'harmonia del món depèn sempre d'un mateix i en la mesura que tothom es responsabilitza de la seva tasca, també depèn de *cadascú*: de tots; tots hi som en aquest cadascú. Tots som companys de viatge.

Amb aquest esperit hem volgut dir aquestes paraules en totes les llengües que com a companys compartim.

Magda Alegret i Carme Domínguez

Agraïm la participació a tots els alumnes que s'han engrescat en aquest projecte i sense els quals no hagués estat possible.

*Hi ha més abril als teus ulls
que en aquestes ribes dolces de la tarda.*

Joan Fuster

SÀPIGUES, COMPANYY

Sàpigues company,
tu que ets conscient,
que no tot és por,
que no tot és plany,
que no tot són crits
i ràbies i cops.
Ni desig d'amor
ni amor compartit.

Cal pensar també
i molt aviat
en aprendre bé,
amb vocació
i aplicadament,
un ofici clar,
un treball decent.

Company, cal servir
segons els teus dons,
sense vanitat.
Si no, què seràs?
Un número més
un paràsit més,
una nosa més.

Si no vols ser esclau
del podrit diner,
del poder d'un sol
o el poder de molts,

fes-te abans esclau
de les teves mans
i del teu cervell,
a profit de tu,
a profit dels teus,
a profit de tots.

Tot depèn de tu
i de cadascú.

(Pere Quart)

PODEU TROBAR EL POEMA TRADUÏT A ALTRES LLENGÜES
A LA PÀGINA WEB DE L'AMPA:

<http://www.edu365.cat:8801/~ampa2559>

